

РЕШЕНИЕ

№ 6283

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав, в
публично заседание на 22.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **10979** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.149 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Фондация „Де юре Де факто“, с адрес в [населено място] срещу Писмо от 29.09.2025г., подписано от С. А., пълномощник на изпълнителните директори на „А1 България“ ЕАД, с обективизиран отказ за достъп до обществена информация по заявление № INd3034/26.09.2025г.

В жалбата са посочени основания за незаконосъобразност на административния акт. Сочи се, че дружеството „А1 България“ ЕАД, попада в обхвата на чл.3, ал.2, т.2 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/, тъй като е юридическо лице, финансирано със средства от бюджета и средства от фондове на ЕС /План за възстановяване и устойчивост/. Твърди се, че исканата информация не представлява твърдяната от ответника „търговска тайна“, тъй като не отговаря на критериите посочени за такава в Закон за защита на търговската тайна. Иска се решението да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от упълномощен представител – адв. М.. Явява се лично и председателят на фондацията - М. М.. В представени писмени бележки от 27.01.2026г. са изложени подробни съображения за основателността на жалбата. Аргументирано е твърдението, че така постановения отказ е незаконосъобразен, нецелесъобразен и в разрез със задължението на ответника за публичност и прозрачност на упражняваната от него регулирана по закон дейност. Претендира присъждане на разноски съобразно представен списък. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на ответника.

Ответникът – С. А., пълномощник на изпълнителните директори на „А1 България“ ЕАД в

съдебно заседание се представлява от адв.В., която моли жалбата да бъде отхвърлена. С представен писмен отговор от 06.11.2025г., жалбата се оспорва като неоснователна. В него се сочи, че А1 не е задължен субект по смисъла на ЗДОИ за предоставяне на исканата информация. Посочва се, че твърдяното финансиране, не е свързано с дейността на дружеството, за която е изискана информацията както и, че същото следва по време периода, за който се иска информацията. Твърди се, че изисканата информация няма характер на „обществена информация“ по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, а представлява „търговска тайна“ по смисъла на чл.17, ал.2 от ЗДОИ и не подлежи на разкриване. В представени писмени бележки от 26.01.2026г. се излагат доводи по неоснователността на жалбата, идентични с тези в подадения писмен отговор. Застъпва се становище, че оспореното писмо не е индивидуален административен акт. Допълва се, че А1 не разполага с търсената информация, че такава не е създавана и съхранявана, тъй като се касае за статистическа информация. Претендира се присъждане на разноски съобразно представен списък. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено от страна на жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Със заявление рег. INd3034/26.09.2025 г. /л.18/, адресирано до „А1 България“ ЕАД, жалбоподателят е поискал предоставяне на достъп до обществена информация, както следва:

-Колко дружества са подали искане до „А1 България“ ЕАД за получаване на договор за реализиране на MVNO или на български „виртуален мобилен оператор“ и с колко дружества са сключени такива договори за периода от 2000г. до 01.06.2025г..

В заявлението като основание за получаване на търсената информация е посочена разпоредбата на чл.3, ал.2, т.2 от ЗДОИ, а именно: осигуряване на достъп до обществена информация, която се създава и съхранява от физически и юридически лица само относно извършвана от тях дейност, финансирана със средства от консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми.

С Писмо от 29.09.2025г. /л.8/, С. А., пълномощник на изпълнителните директори на „А1 България“ ЕАД е посочил, че дружеството „А1 България“ ЕАД, не е субект по Закона за достъп до обществена информация. Записано е също, че информацията относно договори на А1 представлява търговска тайна на дружеството и неговите контрагенти, поради което тази информация е поверителна и подлежи на защита затова направеното искане не може да бъде уважено.

Оспореното писмо е съобщено на жалбоподателя на 29.09.2025г. Жалбата е подадена на 10.10.2025г.

ПРАВНА СТРАНА

Съгласно чл.3, ал.2, т.2 от Закона за достъп до обществена информация, този закон се прилага и за достъп до обществена информация, която се създава и съхранява и от физически и юридически лица, само относно извършваната от тях дейност, финансирана със средства от консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми. Следователно адресатът на заявлението – „А1 България“ ЕАД като юридическо лице, може да бъде задължен субект по ЗДОИ, при наличие на дейност, финансирана със средства от консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми. В случая средствата са отпуснати

целено за определена дейност, а именно по План за възстановяване и устойчивост /ПВУ/, част 2 раздел „Зелена България“ т.2. В.1 Ц. свързаност, дадени на А1, с цел изграждане и обновяване на мрежата за оптичен интернет и мобилни връзки в най-отдалечените точки на страната за по-ефективно използване на радиочестотния спектър и създаване на благоприятна инвестиционна среда във връзка, с която се търси информация. Юридическото лице „А1 България“ ЕАД осъществява такава дейност, след като през м.юни 2025г. е получило финансиране по Плана за възстановяване и устойчивост. Средствата са предоставени за изграждане на цифрови мрежи в страната, свързване на 140 общини цифрово с нови линии и ползване на високоскоростен интернет в над 200 малки села и махали.Търсената с процесното заявление информация е от обхвата на финансираната от държавата дейност. Характера на средствата, с които се финансира конкретната дейност по ПВУ обосновава извод, че дружеството е задължен субект относно посочената дейност.

Следователно „А1 България“ ЕАД, съответно представляващите дружеството – главен изпълнителен директор и изпълнителен директор на „А1 България“ ЕАД са „задължен субект“ по смисъла на чл.3, ал.2, т.2 от ЗДОИ и като орган, овластен от закон има качеството на административен орган. Този извод се подкрепя освен от разпоредба на ЗДОИ и от нормата на общия процесуален закон – АПК. Съгласно § 1, т. 1 от АПК, съдържащ легалната дефиниция на административен орган, това е не само органът, принадлежащ към системата на изпълнителната власт, а и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, включително лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги. Безспорно посочените директори и дружеството, в разглеждания случай са носители на административни правомощия, възложени със закон - ЗДОИ и са задължен субект по чл.3, ал.2, т.2 от ЗДОИ. Издаденият акт по реда на ЗДОИ е индивидуален административен акт и подлежи на контрол.

Жалбата е подадена от адресат на акта и срещу подлежащ на оспорване административен акт. С писмото реално е отказан достъп до информация, който отказ обуславя правен интерес от оспорването му. В писмото не е посочен срок за обжалване, жалбата е подадена на единадесетия ден след съобщаването на писмото на жалбоподателя, поради което и предвид разпоредбата на чл.140, ал.1 от АПК следва да се приеме, че е подадена в срок. От изложеното следва, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Процесното писмо е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Макар и в предписаната от закона писмена форма и съдържание - чл.59, ал.2 и ал.3 от АПК, е издаден от некомпетентен административен орган.

Нищожността се отнася до валидността на административното волеизявление. При нищожните актове допуснатата незаконосъобразност е свързана с липса на правообразуващ елемент. Поради изначалното наличие на такъв сериозен недостатък, водещ до недействителност на волята на органа, се приема, че нищожният акт никога не е съществувал в правната действителност. Съгласно съдебната практика, липсата на компетентност на органа при издаване на акта и неспазването на предписаната от закона форма, винаги сочат на нищожност на акта, докато нарушението на административнопроизводствените правила и материалния закон, както и неспазването на целта на закона, следва да се преценяват във всеки конкретен случай, относно това по какъв начин се отразяват на волеизявлението на административния орган. Основанията за прогласяване на нищожност на административните актове са: липса на компетентност; липса на форма; пълна липса на правно основание; невъзможен предмет; несъществуващ адресат и др.

Като задължен субект по смисъла на чл.3, ал.2 т.2 от ЗДОИ ответникът следва да осигури достъп до обществена информация, относно извършваната дейност, финансирана със средства от държавния бюджет и средства от фондове на ЕС свързани с ПВУ. Насрещно на това задължение е правото да се изиска информация от задължения субект по въпроси, които представляват за заявителя законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, общественения ред, народното здраве и морала.

Производството по издаване на процесното писмо, образувано на основание подадено заявление от Фондация „Де юре Де факто“, представлявано от М. А.-М., е приключило когато С. И. А. е подписал Писмо от 29.09.2025г., в качеството си на пълномощник на изпълнителните директори на „А1 България“ ЕАД. По делото е представено пълномощно /л.49/, с което Главният изпълнителен директор и Изпълнителният директор на „А1 България“ ЕАД упълномощават С. И. А. – служител в направление „Правна и регулаторна политика“ на „А1 България“ ЕАД, да представлява дружеството пред КРС, КЗК, КЗП, КЗЛД, КЗД, Държавна агенция за електронно управление, Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията, както и пред всички други комисии, държавни и общински органи, като извършва от името на дружеството, всички правни и фактически действия, вкл., но без изброяването да е изчерпателно: да подписва и подава искания, жалби, молби, да участва в заседания, да представя доказателства, да заверява документи за вярно с оригинала, да подписва и подава становища, да подписва всякакви протоколи и актове за нарушения, да прави възражения, да извършва действия във връзка с насрочени проверки, образувани преписки и други действия на органите, да получава/подава книжа документи. В същото обаче липсва делегиране на правомощия за произнасяне по заявления по Закона за достъп до обществена информация.

Законодателят е предвидил произнасяне от административния орган, какъвто не е служителят С. А.. Като е издал и подписал оспореното писмо, служителят в направление „Правна и регулаторна политика“ на „А1 България“ ЕАД е излязъл извън своята материална компетентност, съобразно посочените права в пълномощното и е постановил нищожен административен акт. От изявлението в този му вид по никакъв начин не е установимо авторството на лицата, а още по-малко тяхната компетентност, разписана в чл.28, ал.2 от ЗДОИ- сезираният орган или изрично определени от него лица да вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация. Обжалваният акт е издаден при липса на компетентност, поради което следва да се обяви неговата нищожност.

При наличните данни за нищожност, не е необходимо да се обсъждат останалите развити от жалбоподателя и ответника доводи.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски. На основание чл.143, ал.1 от АПК, вр. чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата /ЗА/ във връзка с чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 1010,00 лв., а именно за заплатена държавна такса в размер на 10,00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 1000,00лв.. Размерът на адвокатското възнаграждение е определен съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, предвид направеното възражение за прекомерност от ответника. Съгласно чл.3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България (ЗВЕРБ), Решение (ЕС) 2025/1407 на Съвета от 8 юли 2025 г. относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и Регламент (ЕС) 2025/1409 на Съвета от 8 юли 2025 г. за изменение на Регламент (ЕО) № 2866/98 по отношение на валутния курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е

еврото, равностойно на 1,95583 български лева. Поради това, сумата на разноските следва да се превалутира по правилата на чл.12-13 от ЗВЕРБ и съответно възлиза на 516,40 евро.
Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА нищожността на Писмо от 29.09.2025г., подписано от С. А., пълномощник на изпълнителните директори на „А1 България“ ЕАД.

ИЗПРАЩА преписката на компетентния орган „А1 България“ ЕАД за произнасяне, съобразно дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА „А1 България“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК] да заплати на Фондация „Де юре Де факто“ сумата в размер от 5,11 евро, направени по делото разноски за държавна такса.

ОСЪЖДА „А1 България“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК] да заплати на адв. Т. Н. М. САК, л.№ [ЕГН], сумата от 511,29 евро за осъществена безплатна адвокатска защита по чл.38, ал.2 от ЗА.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: